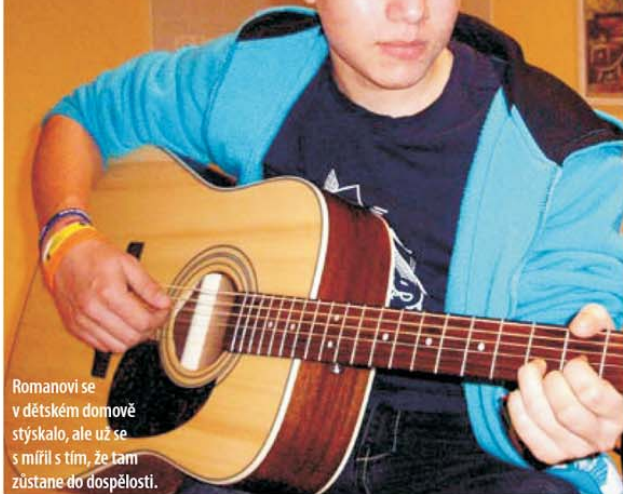

Chci pomáhat lidem

Romanovi se v dětském domově stýskalo, ale už se s mířil s tím, že tam zůstane do dospělosti.

Roman se do dětského domova dostal poté, co jeho otce zavřeli do vězení. Jeho rodinou se ze dne na den staly tety a ostatní děti. Má velký sen – stát se policistou.

■ Přípravila: Kateřina Šmídová
■ Foto: archiv

Úvodem bych chtěl zavzpomínat na to, co bylo, když jsem byl malý, ale at' se snažím, jak chci, tak si toho moc nepamatuji. Asi jsme bydleli celá rodina pohromadě, teda alespoň doufám. Byl jsem opravdu moc malý, z těch pár vzpomínek, co se mi vybavují, si pamatuju na maminku a tatínka, pak také na své sourozence, se kterými jsme si někdy hráli. Vybavují se mi i další příslušníci naší rodiny – babička, tety a strejdivé, ale ty už jsem neviděl tak dlouho, že bych je dnes určitě ani nepoznal. Více si pamatuju z doby, kdy jsem začal chodit do školy.

Bylo mi šest let a moji rodiče už žili odděleně. Nebyl jsem sám, měl jsem ještě sourozence – bratra Damiána a sestru Žofii. Většinou jsme byli všichni u maminky a k tatínkovi jsme jezdili jen občas, sestra ale k tatínkovi nejezdila. Já a můj mladší bratr Damián jsme jezdili tatínka navštěvovat o víkendech a o prázdninách, vždy jsme se velmi těšili. Jezdili jsme k němu častěji a častěji. Jednou jsem odjel s bráškou k tatínkovi na víkend. Jaké to bylo pro mě překvapení, když jsem se v pondělí ráno probudil a tatínek mě vedl do nové školy.

Bydleli jsme v Kolině v panelovém domě. Nová škola byla větší než na vesnici a bylo tam více dětí. Ve městě to bylo něco jiného než na vesnici. Ve škole se mi líbilo, hned jsem si našel nové kamarády. Tatínek se z počátku o nás dobře staral, až jednou večer jsme ho čekali a on nepřišel domů. Naše teta, která s námi tehdy žila, nám řekla, že máme jít spát a že se nemáme o tatínka bát.

Ráno, když jsme se probudili, tak k nám přijely dvě paní, byly to sociální pracovnice, to jsme ale nevěděli. Odvezli nás na kontrolu k lékařovi, jestli nejsme nemocní, a pak jsme jeli do dětského domova, kde nás sociální pracovnice odvedly k paní ředitelce. Ta nám řekla, kolik je

CHCETE POMOCI?

Start do života je pro mladé lidi po odchodu z dětského domova bez podpory rodiny velice těžkou životní zkouškou a bez pomoci zvenčí velmi těžko zvládnutelnou. Organizace DEJME DĚTEM ŠANCI, o. s., jim poskytuje komplexní pomoc, a to zejména při jejich osamostatňování. Nabízí čtyři různé projekty, mezi nimiž si každý může najít ten, který je pro něj přijatelný jak po stránce lidské, tak finanční. Více o projektech a další příběhy dětí najdete na:

www.dejmedetemsanci.cz

v dětském domově skupin, a odvedla nás na čtvrtou rodinnou skupinu. S bráchou jsme si mysleli, že tam budeme jen jeden den a pak se vrátíme k tatínkovi. Ale byl to velký omyl. Asi po měsíci jsme se dozvěděli, že náš tatínek je ve vězení. Psal nám dopisy a pohledy, ale dlouhou dobu jsme ho neviděli.

V domově bylo hodně neznámých dětí. Čím déle jsme s nimi byli, tím více jsme měli kamarádů. Byli tam i hodní strejdivé a hodné tety. Po měsíci za námi poprvé přijela maminka. Ptal jsem se jí, proč jsme v dětském domově, ale i když nám to vysvětlovala, pořád jsem to nechápal. Každou noc jsem si přál, abych se probudil doma, moc se mi po všech stýskalo.

Jeden den v dětském domově se prodloužil na pět let. Začal jsem si tam postupně zvykat, byl jsem rád, že jsme byli s bráchou na jednom pokoji. Začal jsem chodit do různých zájmových kroužků. Když tatku pustili z vězení, tak za námi několikrát přijel a slíbil, že si nás zase vezme domů, jenže místo toho šel zase do vězení. A tak si občas napíšeme, už tomu nevěřím, že půjdou někdy domů. Víím, že tady zůstanu až do dospělosti. V domově se mi líbí a ve škole se mi daří. Rád sportuju, proto bych se chtěl rozvíjet ve svých sportovních schopnostech, což se mi vlastně bude hodit i pro mé budoucí povolání.

Mým velkým přáním je, až ukončím základní školu, dostat se na Střední odbornou školu ochrany osob a majetku. Zatím se učím dohře, mám dobré známky, takže bych to měl zvládnout.

Ptáte se, proč bych chtěl být policistou? Už v páté třídě jsem se díval na dokumentární filmy o policistech, kteří nasazovali své životy při různých katastrofách, dbali na pořádek ve městě i na vesnicích a hlavně pomáhali lidem, kteří jejich pomoc potřebují. Tato práce se mi velice líbí, a proto bych chtěl pomáhat všem, kteří mou pomoc budou potřebovat. Až budu mít svoji vlastní rodinu a děti, budu dělat vše proto, aby se mé děti nikdy nedostaly do dětského domova.. ■

Z důvodu ochrany osobních údajů nelze zveřejňovat celá jména dětí, dětských domovů ani odkud děti pocházejí. Mistopisné údaje a jména rodinných příslušníků v příbězích jsou pozmeněna.

„Lidé si často myslí, že děti, které vyrůstají v dětských domovech, jsou sirotci, kteří jsou v ústavní péči až do dovršení plnoletosti. Skutečnost je jiná. Naprostá většina dětí byla státem odebrána z nefunkčních rodin nebo děti samy odešly na vlastní žádost. Nesou si s sebou křivdy, které se jim staly, a špatné příklady z původních rodin. Je na nás, abychom jim pomohli stát se plnohodnotnými členy naší společnosti.“

Michaela Chovancová, zakladatelka organizace Dejme dětem šanci